

Μετά την παγκόσμια επιτυχία της *Κόκκινης Μαδρίτης*, η Κάρμεν Μόλα επιστρέφει

Carmen Mola

Πορφυρό Δίκτυο

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση:
Αγγελική Βασιλάκου

ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ

Πρώτο μέρος

ΘΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗΘΩ¹

Θα προσευχηθώ για σένα,
με τη σκοτεινή καρδιά,
και, αν θες, θα πιστέψεις.

---

¹ Σ.τ.Μ.: «Pregherò», τραγούδι του Αντριάνο Τσελεντάνο· πρόκειται για ιταλική διασκευή του αμερικάνικου τραγουδιού «Stand by me».

Η γυναίκα περιμένει στο αυτοκίνητο χαζεύοντας αφηρημένα τη χριστουγεννιάτικη ατμόσφαιρα. Στην αρχή σκέφτηκε να περάσει λίγο την ώρα της ακούγοντας ραδιόφωνο· μα δεν αντέχει την επιτηδευμένη ευφορία των ομιλητών, την ανάγκη τους να φτιάξουν μια χαρούμενη ατμόσφαιρα για τους ακροατές. Δεν αντέχει ούτε τον καταγισμό των διαφημιστικών σποτ. Άλλο ένα χριστουγεννιάτικο τραγούδι και θα κόψει τις φλέβες της. Κλείνει το ραδιόφωνο, οι γιορτές σίγουρα δεν είναι το φόρτε της.

Κοιτάζει το ρολόι της. Έχει περάσει η ώρα και η αναμονή κρατάει περισσότερο απ' όσο περίμενε. Νιώθει κουρασμένη και αφήνει την κίνηση, τα φώτα νέον και τα άμορφα πλήθη που κατηφορίζουν να την υπνωτίσουν. Βγαίνει από το αυτοκίνητο να τεντώσει λίγο τα πόδια της και νιώθει το ψύχος του Δεκέμβρη στα αυτιά, στη μύτη και στα μαλλιά της. Βαδίζει προς την Αγορά του Σαν Μιγέλ και φτάνει στην Πλάθα Μαγιόρ στο ύψος της Θιουδάδ Ροδρίγο. Αδύνατον να ξεχωρίσει τον άνδρα που συνοδεύει μέσα σε αυτή την ανθρωποπλημμύρα.

Επιστρέφει τη στιγμή που δύο άνδρες της δημοτικής αστυνομίας σημειώνουν τον αριθμό του αυτοκινήτου. Πηγαίνει γρήγορα κοντά τους και απολογείται όπως όπως. Τώρα, έφευγε, ο άνδρας της αγοράζει ένα έλατο στο χριστουγεννιάτικο παζάρι, ένα λεπτό θα κάνει. Είναι τυχερή: το πρόστιμο δεν έχει ακόμη καταχωριστεί στο δίκτυο και ο αστυνομικός που κόβει τις κλήσεις της κάνει σύσταση να βάλει το αυτοκίνητο σε πάρκινγκ. Τι να του εξηγεί ότι είναι όλα

γεμάτα. Καλύτερα να μετακινήσει το αυτοκίνητο, μην τυχόν και ο αστυνομικός αλλάξει γνώμη την τελευταία στιγμή. Αποφασίζει να κάνει έναν κύκλο ελπίζοντας ότι θα φύγουν οι δημοτικοί υπάλληλοι, γιατί έχει σκοπό να ξανάρθει στο ίδιο σημείο και να καβαλήσει το πεζοδρόμιο για να επιτρέψει τη διέλευση άλλων οχημάτων. Το δρομάκι είναι στενό.

Η αναμονή τώρα αρχίζει πραγματικά να την αγχώνει. Τα περιθώρια πλέον στενεύουν· έτσι κι επιστρέφει η αστυνομία, θα της κόψει πρόστιμο και εκείνη δεν θέλει να τραβήξει την προσοχή ούτε να καταγραφεί η πινακίδα κυκλοφορίας του αυτοκινήτου.

Περνάει μια θορυβώδης παρέα τουριστών με πορτοκαλί περούκες. Πίσω τους έρχεται ο άνδρας, ο Ντίμας. Κρατάει ένα παιδί ηλικίας πέντε με έξι ετών από το χέρι. Η γυναίκα βάζει μπρος τη μηχανή. Καταπνίγει ένα αίσθημα θλίψης όταν βλέπει το μικρό αγόρι να μιλάει με τον Ντίμας όπως θα έκανε ένας γιος με τον πατέρα του. Σαν να πήρε το μάτι της το αγόρι ακόμη και να χαμογελάει. Ακούει ένα μέρος του διαλόγου τους όταν ο άνδρας ανοίγει την πόρτα και μπαίνει με το παιδί στο πίσω κάθισμα: «*Ησύχασε. Θα σε πάμε στη μητέρα σου. Μην ανησυχείς.*»

Ο μελωδικός τόνος που χρησιμοποιεί όταν μιλάει στα παιδιά ακούγεται ξένος από τα χείλη του Ντίμας, δυσοίωνος σχεδόν. Τώρα απευθύνεται σε κείνη:

«*Ξεκίνα, τι περιμένεις γαμώτο;*»

Η αλλαγή στη χροιά της φωνής του ξαφνιάζει και το παιδί. Τώρα είναι κατατρομαγμένο. Εκείνη στρίβει στην οδό Μαγιόρ με κατεύθυνση προς την Μπαϊλέν, μα έχει πολλή κίνηση και το αυτοκίνητο πηγαίνει σημειωτόν. Το αγόρι αρχίζει να φωνάζει, ζητάει τη μητέρα του, είναι πια σίγουρο πως η συμπάθεια του άνδρα ήταν προσποιητή· μια παγίδα για να προσελκύσει τη λεία του. Ο άνδρας τού χώνει τότε μια ανά-

ποδη και το κλάμα κόβεται μαχαίρι. Ακούγεται μόνο κάτι σαν πνιχτός λόξιγκας μες στη σιωπή. Η γυναίκα γυρεύει το πρόσωπο του παιδιού στον καθρέφτη.

«Πώς σε λένε;»

Με μια φωνή που μόλις ακούγεται, το αγόρι αποκρίνεται.

«Λούκας.»

Κεφάλαιο 1

Η οθόνη δείχνει έναν χώρο σχεδόν γυμνό, άψυχο. Υπάρχει μόνο μια ξύλινη καρέκλα στο κέντρο του δωματίου και μια μεγάλη οθόνη σ' έναν τραχύ πλίνθινο τοίχο. Δεν υπάρχει η παραμικρή ένδειξη για όσα πρόκειται να διαδραματιστούν εκεί μέσα, μολονότι, ο ένας μετά τον άλλον, όλο και περισσότεροι υπολογιστές συνδέονται. Και είναι ζήτημα λεπτών να φτάσουν τους εκατό. Οι ιδιοκτήτες τους δεν γνωρίζονται μεταξύ τους, ωστόσο θα απολαύσουν το ίδιο θέαμα. Οι περισσότεροι προέρχονται από την Ισπανία, υπάρχουν όμως και κάποιοι από την Πορτογαλία, το Μεξικό, τη Βραζιλία... Στην πλειονότητά τους είναι άνδρες μεταξύ τριάντα πέντε και πενήντα ετών· υπάρχουν όμως και ορισμένες γυναίκες, κάποιοι συνταξιούχοι, ακόμη και ένας ανήλικος... Όλοι έχουν πληρώσει τα έξι χιλιάδες ευρώ που απαιτούνται· σε μη ανιχνεύσιμα bitcoin.

Η οθόνη στο βάθος του δωματίου φωτίζεται. Η εικόνα δείχνει το γκαζόν ενός γηπέδου ποδοσφαίρου. Οι παίκτες που πρόκειται να πάρουν μέρος στον αγώνα περιμένουν να εισέλθουν στον αγωνιστικό χώρο και η κάμερα εστιάζει σε αυτούς καθώς εμφανίζονται τα ονόματά τους. Είναι μια αναμέτρηση του Champions League, στη φάση ομίλων, μεταξύ Ρεάλ Μαδρίτης και Σπαρτάκ Μόσχας.

Το ενδιαφέρον όμως δεν είναι στραμμένο στο παιχνίδι ποδοσφαίρου. Με αυτά τα πλάνα, οι διοργανωτές θέλουν

απλώς να δείξουν ότι εκπέμπουν ζωντανά. Είναι σημαντικό να ξέρουν όσοι είναι συνδεδεμένοι ότι αυτό που πρόκειται να δουν είναι ένα θέαμα σε απευθείας μετάδοση και όχι κάτι απλώς βιντεοσκοπημένο. Γι' αυτό άλλωστε και πληρώνουν αδρά.

Οι παίκτες εισέρχονται στον αγωνιστικό χώρο. Κάθε ένας κρατά το χέρι ενός μικρού αγοριού ή κοριτσιού. Τους βγάζουν φωτογραφίες, χαιρετιούνται, ακούγεται ο ύμνος της διοργάνωσης, διαλέγουν τέρματα με κλήρωση. Και ο αγώνας ξεκινάει...

Δίνεται το εναρκτήριο λάκτισμα, αλλά το σόου δεν έχει ξεκινήσει ακόμη. Οι θεατές έχουν πληρώσει για να δουν μια νεαρή γυναίκα, σχεδόν παιδί, να πεθαίνει μπροστά στα μάτια τους.

«Τον έχω!»

Η κραυγή της Μαριάχο ταραίζει την ηρεμία του ΤΑΥ, του Τμήματος Ανεξιχνίαστων Υποθέσεων. Δύο μήνες τώρα περιμένουν να την ακούσουν.

«Είσαι σίγουρη;» ρωτάει ο Ορδούνιο.

«Εντελώς. Η διεύθυνση IP που παρακολουθήσαμε είναι ενεργή. Το “συμβάν”, όπως το αποκαλούν, ξεκινά στις εννιά και τέταρτο, μας μένει μόλις ένα τέταρτο της ώρας. Πήγαινε να ειδοποιήσεις τους άλλους μέχρι να σιγουρευτώ.»

Η επιχείρηση σχεδιάζόταν επί βδομάδες, ενώ ήταν όλοι σε αναμονή ώσπου να δώσει το σήμα η Μαριάχο, η εξηντάχρονη χάκερ του ΤΑΥ. Και, από εδώ και πέρα, όλοι γνωρίζουν ποιος είναι ο ρόλος τους: η Έλενα Μπλάνκο και η ίδια η Μαριάχο θα καταφθάσουν στο σημείο όπου βρίσκεται ο υπολογιστής που παρακολουθούν, συνοδευόμενες από μια ομάδα της Άμεσης Δράσης. Οι Θάρατε, Τσέσκα και Ορδούνιο θα αναμένουν οδηγίες στο Τμήμα Εναέριων Μέσων της

Αστυνομίας· και ο Μπουενδία θα παραμείνει σε επιφυλακή στα γραφεία του ΤΑΥ, μήπως και χρειαστούν την υποστήριξή του κάπου.

«Δεν παίρνεις τον Θάρατε;»

«Πάρ' τον εσύ, εγώ θα προσπαθήσω να εντοπίσω την Έλενα.» Η Τσέσκα δεν έχει αλλάξει γνώμη για τον Θάρατε, τον νέο συνεργάτη του ΤΑΥ. Δεν θέλει να τον βλέπει μπροστά της.

Η Μαριάχο πληκτρολογεί με τρελές ταχύτητες. Κανείς από τους υπόλοιπους δεν ξέρει τι κάνει, μονάχα ότι έχει βρει κάτι και δεν θα σταματήσει ώσπου να ανακαλύψει ποιος βρίσκεται πίσω απ' αυτό.

«Καθάρματα...» μονολογεί. «Το σημερινό θέαμα είναι ένας θάνατος σε απευθείας μετάδοση.»

«Μπορούμε να τον αποτρέψουμε;»

«Θα προσπαθήσουμε, πρέπει να φύγουμε για το Ρίμπας.»

Τις μέρες που η τηλεόραση έχει ποδοσφαιρικούς αγώνες, της Έλενα της αρέσει να συχνάζει στο Cher's επί της οδού Ουέρτας. Στις οθόνες του δεν παρακολουθεί το ματς, αλλά τα κακόγουστα βίντεο που συνοδεύουν τους στίχους των τραγουδιών που ερμηνεύουν οι θαμώνες.

«Δεν θα τραγουδήσεις απόψε κάποιο τραγούδι της Μίνα;»

«Σήμερα όχι, πότε πότε πρέπει να αλλάζεις. Σήμερα έχω διάθεση για Αντριάνο Τσελεντάνο. Το “Pregherò”.

Μόλις τελειώσει η κοπέλα που τραγουδάει το «Soy rebelde» της Τζανέτ, θα έρθει η σειρά της: «*pregherò, per te, che hai la notte nel cuor e se tu lo vorrai, crederai.*» Δεν χρειάζεται να βλέπει τους στίχους –ποτέ της δεν τους χρειάστηκε– τους ξέρει απ' έξω.

Ακούγεται ακόμη το τραγούδι της Τζανέτ όταν δονείται το κινητό της.

«Στο Ρίμπας; Τέλεια, ξεκινάω. Θα φτάσω ταυτόχρονα με σας. Όλοι στις θέσεις τους;»

Η Έλενα χάνει τη σειρά της στο καράοκε· σίγουρα ο Κάρλος, ένας από τους τακτικούς θαμώνες, θα το εκμεταλλευτεί: *«Θα προσεύχομαι για σένα, με τη σκοτεινή καρδιά...»*

Ένα κορίτσι εμφανίζεται στην οθόνη. Στέκεται όρθιο πλάι στην καρέκλα. Φαίνεται αποπροσανατολισμένο, παρότι όλοι ξέρουν ότι δεν το έχουν ναρκώσει. Κανείς δεν θέλει να της απαλύνει το μαρτύριο, αντιθέτως: όσο περισσότερο υποφέρει, τόσο καλύτερο το θέαμα. Αν δεν αισθανόταν τον πόνο, δεν θα άξιζε τον κόπο, θα ήταν σαν να βλέπεις χειρουργική επέμβαση. Και ποιος ξοδεύει τα λεφτά του για να παρακολουθήσει έναν χειρουργό εν δράσει; Πληρώνουν για να τη δουν να υποφέρει και να πεθαίνει.

Οι άνθρωποι που είναι τώρα συνδεδεμένοι, που έχουν μπει στη διαδικασία –κι έχουν πάρει το ρίσκο– να συνδεθούν με το Πορφυρό Δίκτυο, πληρώνοντας προκαταβολικά και σε bitcoïn το απαιτούμενο ποσό, περιμένοντας να λάβουν κάποια στιγμή το μήνυμα με την ημέρα, την ώρα και τον τρόπο σύνδεσης, το έχουν κάνει επειδή εμπιστεύονται τον τελετάρχη. Τον Ντίμας. Οι θεατές δεν έχουν δει ποτέ το πρόσωπό του –είναι πάντα καλυμμένο με μια μάσκα σαν αυτές που χρησιμοποιούν οι Μεξικανοί παλαιστές–, γνωρίζουν όμως τις κινήσεις του, όπως ακριβώς και οι λάτρεις του ποδοσφαίρου ξέρουν ποιος παίκτης έχει την μπάλα στο βάθος της οθόνης από το στίλ του και μόνο, και τη θέση που κατέχει στο γήπεδο. Είναι οπαδοί του Ντίμας, ακριβώς όπως άλλοι είναι του Μέσι ή του Κριστιάνο Ρονάλντο... Μερικοί πιστεύουν ότι, ακόμη κι αν έβλεπαν τον Ντίμας να περπατάει στον δρόμο, θα μπορούσαν να τον αναγνωρίσουν από το βάδισμά του.

Το κορίτσι είναι όμορφο, νέο, πολύ νέο –μπορεί να είναι και ενήλικη, αλλά μόλις που θα έχει κλείσει τα δεκαοκτώ. Είναι μελαχρινή με πολύ μεγάλα μάτια. Με τέτοια χαρακτηριστικά θα μπορούσε κάλλιστα να είναι Ισπανίδα –κι αυτό κοστολογείται περισσότερο, πόσο μάλλον αν είναι καμιά πλούσια, μεγαλωμένη μια ζωή στα πούπουλα– ή Μαροκινή. Κάποιος που δεν ακούγεται στους θεατές πρέπει να της δίνει εντολές και εκείνη κάθεται στην καρέκλα. Κοιτάζει γύρω της φοβισμένη, είναι φανερό ότι δεν ξέρει τι πρόκειται να συμβεί, ότι δεν είναι προετοιμασμένη. Πρόκειται να υποβληθεί σε βασανιστήρια που ούτε καν φανταζόταν ότι θα μπορούσε να υποστεί ένα ανθρώπινο ον.

Κεφάλαιο 2

Λένε ότι το Ρίμπας-Βαθιαμαδρίδ, παρά το κακόγουστο όνομά του, είναι μια από τις περιοχές με την καλύτερη ποιότητα ζωής στην Αυτόνομη Κοινότητα της Μαδρίτης. Είναι η έβδομη πλουσιότερη περιοχή της Ισπανίας και τέταρτη σε μικρότερο ποσοστό κατοίκων που κινδυνεύουν να βρεθούν στο όριο της φτώχειας: ένας παράδεισος στον οποίο κανονικά δεν θα έπρεπε να υπάρχουν προβλήματα. Περιλαμβάνει ζώνες με πολυκατοικίες αλλά και ζώνες με πολυτελείς βίλες. Πολλοί νέοι επαγγελματίες συνηθίζουν να μένουν εκεί με τις οικογένειές τους. Είναι ένας δήμος γεμάτος αθλητικές εγκαταστάσεις ή χώρους κατάλληλους για πολιτιστικές και ψυχαγωγικές δραστηριότητες. Η ζωή στο Ρίμπας είναι ευχάριστη. Πρόκειται για πρότυπο δήμου: ένας τόπος όπου αξίζει να ζεις και να μεγαλώνεις τα παιδιά σου. Αυτός είναι άλλωστε και ο λόγος που ο Αλμπέρτο πάσχισε να αγοράσουν εκεί, παρόλο που αρχικά δυσκολεύονταν να πληρώνουν την υποθήκη ενός τεράστιου σπιτιού με κήπο και πισίνα. Ευτυχώς, τα πράγματα βελτιώθηκαν για την οικογένεια Ρόμπλες. Τώρα είναι περήφανοι για το σπίτι τους, τη γειτονιά τους και τη Lexus που απέκτησαν πρόσφατα. Είναι περήφανοι που, στα όρια των δυνατοτήτων τους, πέτυχαν το καλύτερο δυνατόν.

Και, παρόλο που το καλοκαίρι τελειώνει επίσημα σε λιγότερο από μία εβδομάδα, κάνει ακόμα πολλή ζέστη, γι' αυτό

και της Σάντρα τής κακοφαινεται να βγει από την πισίνα. Μόνο με απειλές ή τσακωμούς μπορείς να την πείσεις.

«Ή βγαίνεις τώρα αμέσως ή αδειάζω την πισίνα και δεν ξανακάνεις μπάνιο!» της φωνάζει ο πατέρας της.

«Δεν μπορείς να την αδειάσεις, απαγορεύεται να σπαταλάς το νερό», κοροϊδεύει τον πατέρα της η Σάντρα, παριστάνοντας την έξυπνη.

«Ωραία. Θα το πω τότε κι έτσι δεν θα το σπαταλήσω.»

Η Σάντρα ξεκαρδίζεται στα γέλια κι αυτός είναι ίσως ο μόνος τρόπος να την κάνει να υπακούσει. Ο Αλμπέρτο την τυλίγει με μια πετσέτα και την πάει σηκωτή στο σπίτι. Γελούν και οι δύο με την εικόνα του πατέρα να πίνει όλο το νερό της πισίνας. Εκεί τους περιμένει η Σολεδάδ, που τελειώνει την προετοιμασία του δείπνου.

«Γιατί γελάτε;»

«Με τις ανοησίες του μπαμπά. Τι έχουμε για βράδυ, μαμά;»

«Ντοματόσουπα και κροκέτες.»

Ο Αλμπέρτο δεν καταλαβαίνει γιατί ρωτάει η κόρη του, αφού έχουν το ίδιο δείπνο τουλάχιστον δύο με τρεις φορές την εβδομάδα: ντοματόσουπα από κονσέρβα και κατεψυγμένες κροκέτες. Ούτε σ' αυτόν ούτε στη γυναίκα του αρέσει να μαγειρεύουν και είναι ένα φαγητό που η Σάντρα το τρώει χωρίς να διαμαρτύρεται –σε αντίθεση με τις σπάνιες φορές που οι γονείς της αποφασίζουν να σερβίρουν κάτι υγιεινό. Ο Αλμπέρτο θυμάται ακόμη το δείπνο με το μπρόκολο. Η δική του μητέρα δεν θα του έδινε ποτέ κατεψυγμένες κροκέτες όταν ήταν μικρός, θα τις είχε φτιάξει η ίδια, μία προς μία.

«Δεν θα φάει μαζί μας ο Ντανιέλ;»

«Λέει πως έχει διάβασμα.»

«Διάβασμα τέτοια ώρα; Πάω στοίχημα ό,τι θέλεις ότι, αν ανέβω, θα τον βρω να κάθεται σαν μαλάκας μπροστά στον

υπολογιστή. Με κάνα από αυτά τα ηλεκτρονικά που σημαδεύεις με όπλα.»

«Μη μιλάς έτσι μπροστά στο παιδί. Και κάθισε επιτέλους. Θα κρυώσει η σούπα.»

Ο Αλμπέρτο κάθεται μπροστά στην τηλεόραση, η οποία είναι χωρίς ήχο: η Ρεάλ εξακολουθεί να είναι μηδέν μηδέν με τη Σπάρτακ. Και το πρώτο πλάνο που βλέπει είναι μια ευκαιρία των Ρώσων να σκοράρουν, που ως εκ θαύματος χάνεται.

«Θα βλέπεις ποδόσφαιρο τώρα;»

«Είναι στο αθόρυβο, άσ' το», δικαιολογείται εκείνος.

Σήμερα η Σάντρα πρέπει να πεινάει, η πισίνα πάντα της ανοίγει την όρεξη. Θα έχουν ένα ήσυχο δείπνο και ο Αλμπέρτο θα μπορεί πού και πού να ρίχνει και μια ματιά στο παιχνίδι.

«Θυμήσου, την Κυριακή τρώμε στο σπίτι της μητέρας μου.»

«Αφού η Κυριακή θα είναι η τελευταία μέρα της Σάντρα στην πισίνα. Μήπως να το αναβάλουμε για την άλλη Κυριακή. Να χαρεί λίγο και το παιδί», αντιπροτείνει.

«Ναι, μαμά», εκλιπαρεί η κόρη της. «Δεν μπορούμε να χάσουμε την τελευταία μέρα της πισίνας.»

Δεν υπάρχει καν χρόνος να απαντήσει η Σολεδάδ· γιατί, πριν προλάβει να το κάνει, ακούγεται ένας ξερός, δυνατός γδούπος. Η εξώπορτα έχει υποχωρήσει, την έχουν σπάσει με πολιορκητικό κριό και έχει μπουκάρει μέσα η αστυνομία. Δεν ξέρουν αν είναι μέλη της ΟΕΔ, της Ομάδας Ειδικών Δυνάμεων, τους οποίους η Σολεδάδ και ο Αλμπέρτο έχουν δει μόνο στην τηλεόραση. Πίσω τους έρχεται μια γυναίκα σαράντα με πενήντα ετών, χωρίς στολή ή όπλο σε κοινή θέα.

«Μην κουνηθεί κανείς! Πού είναι ο υπολογιστής;»

«Ποιος απ' όλους;» απαντάει τρομαγμένη η Σολεδάδ.
«Υπάρχουν διάφοροι.»

«Ο Ντανιέλ είναι στο δωμάτιό του»· παρότι η Σάντρα είναι μόλις εννέα ετών, είναι η μόνη που καταφέρνει να μαντέψει ποιον ψάχνουν.

Ακούγοντας τον σαματά στο ισόγειο, ο Ντανιέλ διαισθάνεται ότι έρχονται γι' αυτόν. Ξέρει ότι πρέπει να αποσυνδέσει τον υπολογιστή, υπάρχει όμως κάτι που τον εμποδίζει: είναι υπνωτισμένος από το θέαμα. Σε δέκα μόλις λεπτά, ο Ντίμας έχει ήδη αποδείξει ότι είναι μια ιδιοφυΐα, ένας καλλιτέχνης. Το πρώτο που έκανε με το που εμφανίστηκε στο δωμάτιο, όταν το κορίτσι άρχισε να τσιρίζει και να τον ικετεύει για έλεος, ήταν να του χάσει μια μπουνιά στο στομάχι, που το έκανε να διπλωθεί στα δύο με κομμένη την ανάσα. Μετά βάλθηκε να της σκίζει τα ρούχα. Η κοπέλα έκλαιγε χωρίς να καταλαβαίνει, αλλά, εκεί που είχαν φτάσει τα πράγματα, πρέπει να είχε ήδη συνειδητοποιήσει ότι η νύχτα θα ήταν πολύ δύσκολη γι' αυτήν.

Ο Ντανιέλ ακούει τις μπότες αρκετών ανδρών στις σκάλες και δεν ξέρει αν πρέπει να βγει να τους προϋπαντήσει, να πηδήξει από το παράθυρο ή να ξαπλώσει στο κρεβάτι του με ένα βιβλίο σαν να μην τρέχει τίποτε. Δεν προλαβαίνει να κάνει τίποτε από τα τρία. Απλώς απενεργοποιεί την οθόνη μόλις ένα δευτερόλεπτο πριν μπουν δύο άνδρες με μαύρες στολές και τον παραμερίσουν με μια σπρωξιά, που τον πετάει πάνω στο κρεβάτι. Πίσω τους ακολουθούν δύο γυναίκες. Η μεγαλύτερη απ' αυτές είναι εκείνη που κάθεται μπροστά στον υπολογιστή και τον χειρίζεται με μεγάλη επιδεξιότητα. Ο Ντανιέλ τη βλέπει να βάζει ένα φλασάκι σε μια από τις θύρες και, στη συνέχεια, να ανοίγει την οθόνη. Παρότι φοβισμένος, προσπαθεί να κοιτάξει πάνω από τον ώμο της γυναίκας για να δει τι συμβαίνει.

Οι εικόνες εξακολουθούν να μεταδίδονται σε πλήρη οθόνη. Ο Ντίμας και η κοπέλα δεν είναι πλέον μόνοι· έχει

μπει κι ένας άλλος άνδρας, φοράει μια εφαρμοστή μαύρη κουκούλα, που καλύπτει όλο του το πρόσωπό εκτός από τα μάτια, ενώ ένα μεταλλικό προσθετικό μέλος αντικαθιστά μέρος του χεριού του. Το πρόσωπο του κοριτσιού δεν φαίνεται καθαρά, είναι γεμάτο αίματα.

«Πώς μπορείς να το βλέπεις αυτό;...» λέει η νεότερη. Στον τόνο της, ο Ντανιέλ διακρίνει περισσότερο απορία παρά μομφή.

«Ε! Τι είναι αυτό;» προσπαθεί να υπερασπιστεί τον εαυτό του ο Ντανιέλ. «Δεν το έβαλα εγώ!»

«Πάρτε τον από εδώ.»

Ένας από τους δύο αστυνομικούς που μπήκαν πρώτοι τον πετάει στην πόρτα με μία μόνο σπρωξιά. Εκεί έρχεται πρόσωπο με πρόσωπο με τον πατέρα του.

«Ελπίζω να πρόκειται περί λάθους και όλο αυτό να είναι μια παρεξήγηση», του λέει με το πρόσωπο παραμορφωμένο από την οδύνη.

Ο Ντανιέλ θα προτιμούσε να τον αγκαλιάσει· νιώθει σαν ένα μικρό παιδί που έχει κάνει μια αταξία, μολονότι ξέρει ότι αυτό είναι χειρότερο, πολύ χειρότερο· και ότι αυτή τη φορά τα σκάτωσε για τα καλά.

Στη Μαδρίτη η βία έχει τη μορφή ενός σκοτεινού δικτύου από επικίνδυνες οθόνες.

Μια ζεστή καλοκαιρινή μέρα, η αστυνόμος Έλενα Μπλάνκο, επικεφαλής του Τμήματος Ανεξιχνίαστων Υποθέσεων, εισβάλλει με την ομάδα της στη βίλα μιας ευκατάστατης οικογένειας και ορμάει στο δωμάτιο του έφηβου γιου. Στην οθόνη του υπολογιστή του επιβεβαιώνεται αυτό που φοβόντουσαν: το αγόρι παρακολουθεί σε ζωντανή μετάδοση δύο κουκουλοφόρους να βασανίζουν ένα κορίτσι μέχρι θανάτου. Οι αστυνομικοί βρίσκονται αντιμέτωποι με το σαδιστικό θέαμα, ανίκανοι να αντιδράσουν. Πόσα κορίτσια σαν κι αυτό έχουν πέσει θύματα του Πορφυρού Δικτύου;

Τα μέλη του ΤΑΥ διερευνούν από καιρό τη δράση αυτής της σκοτεινής οργάνωσης και συλλέγουν πληροφορίες για τα σκληρά, ακραία βίντεο που διακινούνται στο Deep Web, το σκοτεινό πρόσωπο του διαδικτύου. Όλο αυτό το διάστημα, η Έλενα Μπλάνκο έχει κρατήσει κρυφό από την ομάδα της εκείνο που υποψιάζεται και φοβάται: ότι η εξαφάνιση του γιου της, Λούκας, όταν ήταν παιδί, μάλλον σχετίζεται με το ανατριχιαστικό Πορφυρό Δίκτυο. Πού βρίσκεται τώρα ο Λούκας; Ποιος είναι πραγματικά; Και ποια είναι τα όρια που η αστυνόμος είναι διατεθειμένη να υπερβεί προκειμένου να φτάσει στην αλήθεια;

